

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji, jako że zaskarżona decyzja nie określa ani typu, ani charakteru, ani pochodzenia, ani treści informacji, w świetle których Komisja postanowiła zarządzić kontrolę.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji podstawowego prawa do nienaruszalności miru domowego, o którym mowa w art. 7 karty i w art. 8 EKPC, jako że została ona wydana przez Komisję, która nie dysponowała wystarczająco poważnymi poszlakami pozwalającymi uzasadnić przeprowadzenie kontroli w pomieszczeniach należących do skarżących.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności wskutek wydania zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim decyzja ta przewiduje rozpoczęcie kontroli w okresie, który jest wyjątkowo niekorzystny dla działalności skarżących, mimo że inna data, bardziej im odpowiadająca, mogła zostać przyjęta bez jakichkolwiek niedogodności dla Komisji. Skarżące podnoszą w tym względzie, że wprawdzie zaskarżona decyzja dotyczy konkretnie pomieszczeń jednostki w grupie Casino, zajmującej się prowadzeniem negocjacji z dostawcami, przewiduje ona jednak rozpoczęcie kontroli w dniu 20 lutego 2017 r. lub tuż po, czyli w ostatnim tygodniu negocjacji rocznych porozumień z dostawcami, które powinny zostać zakończone, zgodnie z art. L. 441-7 francuskiego kodeksu handlowego, przed dniem 1 marca bieżącego roku kalendarzowego, o czym Komisja doskonale wiedziała.

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2017 r. – RE/Komisja

(Sprawa T-257/17)

(2017/C 221/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RE (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Dyrekcji ds. Bezpieczeństwa o oddaleniu ponownego wniosku skarżącego z dnia 20 stycznia 2017 r. o udzielenie dostępu do dokumentów;
- nakazanie stronie pozwanej zapłatę na rzecz skarżącego sprawiedliwego i słusznego zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną bezprawną odmową rozpatrzenia wniosku o udzielenie skarżącemu dostępu do dokumentów z naruszeniem przepisów rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ oraz
- obciążenie strony pozwanej jej własnymi kosztami, a także kosztami poniesionymi przez skarżącego w toku niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności wspomnianej wyżej dorozumianej decyzji będącej przedmiotem skargi z dwóch powodów. Po pierwsze, z powodu braku uzasadnienia odmowy ujawnienia 15 dokumentów o dostęp, do których wnioskował skarżący, niewymienionych w decyzji z dnia 22 grudnia 2016 r. oddalającej pierwszy wniosek skarżącego o udzieleniu dostępu do dokumentów. Po drugie, brak uzasadnienia lub błędne uzasadnienie odmowy ujawnienia pozostałych dokumentów, jeżeliby uznać, że uzasadnienie decyzji z dnia 22 grudnia 2016 r. oddalającej pierwszy wniosek skarżącego o udzieleniu dostępu do dokumentów jest częścią dorozumianej decyzji będącej przedmiotem skargi.

Wreszcie skarżący żąda zasądzenia stosownego zadośćuczynienia za krzywdę jaką odniósł w wyniku nieustannych opóźnień po stronie administracji oraz niezgodnej z prawem odmowy dostępu do wnioskowanych dokumentów, z naruszeniem przepisów rozporządzenia nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, 2001, s. 43)